

Arrest

nr. 246 128 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HAYEZ loco advocaat T. WIBAULT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 1 aqrab 1378 (gregoriaanse kalender: 23 oktober 1999) in Battagram in Pakistan. Uw ouders waren als kind van Afghanistan naar Pakistan verhuisd omwille van de oorlog in Afghanistan. In Pakistan werkte u in de winkel van uw vader. In 2016 keerden jullie terug naar Afghanistan omdat de Pakistaanse overheid en het leger jullie vroegen te vertrekken. Jullie vestigden zich in het geboortedorp van uw ouders, Shalatak, in het provinciecentrum Mehtarlam van de provincie Laghman. De eerste

maanden werkte u niet, daarna openden jullie een winkel van cosmetica-en verzorgingsproducten in een bazaar in de provinciehoofdstad en werkte u daar met uw vader.

Op een ochtend was u met uw vader onderweg naar jullie winkel. Dichtbij Tarai werden jullie tegengehouden door vier talibs, die vroegen waar jullie naartoe gingen. Uw vader toonde zijn taskara op verzoek van de talibs. Een van de talibs zei dat hij uw vader kende, waarop jullie mochten verdergaan. De talibs vroegen jullie verderop aan de veiligheidsposten niets te zeggen over hun aanwezigheid. Jullie zetten jullie weg naar de winkel voort. Onderweg zagen jullie een ranger, een patrouillevoertuig van het leger, passeren in de tegenovergestelde richting en hoorden jullie schoten. Rond 11 uur, toen jullie in de winkel waren, hoorden jullie van een dorpeling dat twee talibs omgekomen waren bij een gevecht. Later op de dag vroeg uw vader u naar Jalalabad te gaan om inkopen te doen voor de winkel, hijzelf zou naar huis gaan. U ging naar Jalalabad en logeerde daar bij uw oom M.(...). Toen u 's avonds in Jalalabad was, belde uw moeder u op. Ze vertelde dat uw vader gedood was door de taliban omdat ze hem verdachten van spionage voor de inlichtingendiensten en dat de taliban naar jullie huis waren gekomen op zoek naar u. U verbleef nog twee dagen in Jalalabad en verliet dan via Kabul en Nimruz uw land, dit was zo'n 10 tot 11 maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Uw moeder, uw broer en zus trokken kort na uw vertrek in bij uw oom M.(...) in Jalalabad. Na uw vertrek keerden de taliban terug naar uw woning op zoek naar u. U reisde op illegale wijze via Iran en Turkije richting Europa. U kwam aan in België op 24 december 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 januari 2020. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) voor. Na het onderhoud bezorgde u een foto van uw paspoort en een contactnummer aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u **gedood te worden door de taliban**. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de ontmoeting van u en uw vader met de taliban en de daaropvolgende gebeurtenissen een opvallende **tegenstrijdigheid** bevatten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u en uw vader een politieagent zagen voorbijlopen toen jullie onderweg waren naar de winkel en dat jullie vijf minuten later geweerschoten hoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat jullie een ranger zagen passeren in de tegenovergestelde richting (CGVS, p. 8, 13). U legde verder uit dat een ranger een patrouillevoertuig van het leger is (CGVS, p. 16). U bood geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid en zei slechts dat u bij het eerste interview bij de DVZ een ranger of een auto vernoemd had (CGVS, p. 17). Het hoeft geen betoog dat het verschil tussen een rennende politieagent en een rijdend legervoertuig aanzienlijk is; deze tegenstrijdigheid tast dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Voorts stelt het CGVS vast dat u **geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de moord op uw vader**, wat de geloofwaardigheid ervan aantast. U verklaarde nochtans dat de politie langs kwam en de gebeurtenissen onderzocht (CGVS, p. 9). Uw bewering dat de politie alles komt noteren maar geen documenten geeft is weinig overtuigend (CGVS, p. 9). Voorts weet u niet wat het resultaat van het onderzoek van de politie was en wat er verder gebeurd is met het onderzoek (CGVS, p. 9). Dat zulke incidenten meestal genegeerd worden omdat er grotere incidenten gebeuren en dat zelfs grotere incidenten niet onderzocht worden is een blote bewering die u niet staaft (CGVS, p. 9). Als de politie een onderzoek gestart heeft naar de moord van uw vader, zoals u verklaarde, kan verwacht worden dat u zich minstens geïnformeerd zou hebben over het verdere verloop van dit onderzoek.

Uw **verklaringen omtrent uw paternale tante in Jalalabad roepen verdere twijfels op omtrent het lot van uw vader**. Gevraagd of u ooit op bezoek ging bij deze tante, zei u "1 of 2 keer lang geleden, toen mijn vader nog leefde. Na de dood van mijn vader niet meer." (CGVS, p. 10). Deze beschrijving is opmerkelijk, gezien u naar eigen zeggen reeds twee dagen na uw vaders moord Jalalabad en vervolgens uw land verlaten zou hebben (CGVS, p. 9). Uw verklaringen met betrekking tot uw bezoek aan uw tante doen het vermoeden rijzen dat uw vader niet op het door u beschreven moment kort voor uw vertrek het leven liet.

Uw **bepaalde verklaringen over de dood van uw vader en de zoektocht van de taliban naar u** tasten verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Uw moeder vertelde u aan de telefoon dat uw vader vermoord was door de taliban omdat ze hem verdachten van spionage voor de inlichtingendiensten, voorts zei ze dat u ook gezocht werd door de taliban, zo verklaarde u (CGVS, p. 8). Gevraagd wat uw moeder nog verteld had over de dood van uw vader herhaalde u slechts wat u eerder al zei (CGVS, p. 8). U verklaarde niet te weten waar uw vader gedood is, u zei slechts vaagweg dat het "ergens buiten" was (CGVS, p. 8, 9). Gevraagd wat uw moeder nog vertelde over het feit dat de taliban naar uw huis waren gekomen, herhaalde u enkel nogmaals uw eerdere verklaringen, met name dat uw moeder zei dat de taliban uw vader vermoord hadden en ook naar u hadden gezocht (CGVS, p. 13). Toen u gevraagd werd of uw moeder nog meer verteld had, eventueel bij een later gesprek, zei u dat uw moeder later vertelde dat uw vader vermoord was omwille van zijn zogezegde werk voor de inlichtingendiensten (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u eerder dat uw moeder dit reeds bij het eerste telefoongesprek na de dood van uw vader vertelde (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, het CGVS acht het weinig aannemelijk dat uw moeder u slechts in dergelijke summiere bewoordingen zou verteld hebben over de dood van uw vader en de zoektocht van de taliban naar u bij u thuis.

Uw verklaring **waarom de taliban precies uw vader en u ervan verdachten informatie gegeven te hebben aan de overheid** is weinig overtuigend. Noch u, noch uw vader hadden voor dit incident ooit problemen gehad met de taliban, zo zei u (CGVS, p. 13). U verklaarde dat het vaak gebeurt dat de taliban mensen tegenhouden op willekeurige momenten en dat vermoedelijk alle andere mensen die diezelfde dag passeerden ook werden tegengehouden door de taliban (CGVS, p. 13). Bijgevolg was het evenzeer mogelijk dat andere voorbijgangers informatie over de taliban hadden doorgegeven aan de autoriteiten. Dat er 's ochtend vroeg niet zo veel mensen van het dorp op weg zijn, behalve diegenen die op de bazaar moeten zijn voor hun werk, en dat het gevecht slechts 10 tot 15 minuten na jullie passage gebeurde, verklaart niet afdoende waarom precies jullie gevisieerd werden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ook andere dorpelingen op dat vroege uur diezelfde weg namen naar hun werk en dus de taliban moeten gepasseerd zijn die dag.

Het CGVS merkt voorts op dat uw **verklaringen met betrekking tot het recente gebrek aan contact met uw familie geenszins overtuigen**. Gevraagd naar uw contacten met uw familie sinds uw komst naar België zei u dat u contact had met uw maternale oom M.(...) en uw moeder toen u pas aangekomen was (CGVS, p. 2, 3, 9). U verklaarde dat u het papiertje met het gsm-nummer van uw oom kwijtraakte en daardoor recent geen contact meer had (CGVS, p. 3). U zou veel geprobeerd hebben om uw familie opnieuw te contacteren, maar u kon bij niemand of nergens terecht voor hulp, zo zei u (CGVS, p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw oom via Messenger een kopie van uw taskara verstuurd naar een vriend van u, en dat u aldus op eenvoudige wijze het contact had kunnen herstellen met uw familie, hetzij door uw oom zelf via Messenger te contacteren, hetzij door hem te vragen zijn gsm-nummer te bezorgen aan uw vriend (CGVS, p. 2). Vreemd genoeg deed u dit niet, en u zou zelfs geen Facebookprofiel hebben ondanks het feit dat u wist dat uw oom er wel een heeft (CGVS, p. 3, 14, 15). Op de vraag waarom u niet het telefoonnummer van uw oom of moeder hebt gevraagd toen uw vriend via Messenger contact had met uw familie, antwoordde u slechts dat uw vriend niet zo vaak in het opvangcentrum verblijft, wat geenszins een afdoende verklaring is (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zelf geen Facebookprofiel maakte zodat u rechtstreeks met uw oom zou kunnen

communiceren, zei u dat u geen sim-kaart en nummer hebt (CGVS, p. 15). Dit totale gebrek aan inspanning om het contact met uw familie te herstellen is geenszins aannemelijk en is totaal in tegenstrijd met uw bewering veel geprobeerd te hebben om uw familie te contacteren. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering enkel kort na uw aankomst in België contact gehad te hebben met uw familie. Het is overigens opvallend dat toen het CGVS u bevroeg over uw paspoort, u plots aangaf dat u mogelijk toch uw familie zou kunnen contacteren om het paspoort te bekomen (CGVS, p. 11). Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u effectief een foto van uw paspoort aan het CGVS. Dit alles sterkt slechts het vermoeden dat het contact met uw familie nooit verbroken is geweest. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u de Facebookprofielnaam van uw oom niet bezorgde aan het CGVS, ondanks uw belofte dit te doen (CGVS, p. 15). Dit doet het vermoeden rijzen dat u bepaalde informatie op het profiel van uw oom tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Noch uw taskara, noch uw paspoort, waarvan u overigens geen volledige kopie neerlegde, hebben bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Met betrekking tot uw paspoort stelt het CGVS bovendien vast dat uw naam op het paspoort Sh.(...) T.(...) is, nochtans verklaarde u S.(...) M.(...) te heten en nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 3). U verklaarde weliswaar tot de Tarakhelstam te behoren, maar dit vergoelijkt niet dat u nooit vermelding maakte van de naam op uw paspoort waarmee u officieel geregistreerd bent bij de autoriteiten van uw land (CGVS, p. 4). Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Alle door u neergelegde documenten zijn bovendien kopieën die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk een beperkte bewijswaarde hebben. Het contactnummer dat u neerlegde na het persoonlijk onderhoud (zie e-mail van uw sociaal assistent d.d. 16/07/2020) heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Het is overigens onduidelijk wiens nummer dit is en om welke redenen u dit neerlegde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale

luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier

toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn

gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofdte dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en professionele ervaring over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zowel in Pakistan als in Afghanistan werkte u in jullie eigen winkel van verzorgingsproducten (CGVS, p. 4, 5, 6). Jullie winkel in Afghanistan draaide goed en jullie waren zelfs van plan mogelijk producten te importeren vanuit Pakistan (CGVS, p. 6, 11). U begaf zich een tot twee keer per maand naar Jalalabad om producten in te kopen voor uw winkel in Laghman en u bent aldus minstens enigszins vertrouwd met de stad. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving. Bovendien kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familieleden in de regio. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw maternale oom M.(...) sinds lang in Jalalabad woont, dat hij er werkt als huisbewaker van een rijke persoon en dat hij u reeds eerder ondersteuning en hulp gaf (CGVS, p. 7, 8). Zo logeerde u bij uw oom telkens wanneer u in de namiddag naar Jalalabad ging voor inkopen (CGVS, p. 7). Voorts regelde hij uw reis van Afghanistan naar Europa, begeleidde hij u van Jalalabad naar Kabul bij uw vertrek, verkocht hij uw winkel na uw vertrek en bezorgde hij u documenten (CGVS, p. 2, 8, 11). Bovendien geeft uw oom sinds uw vertrek uit Afghanistan onderdak aan uw moeder en uw jongere broers en zus (CGVS, p. 9). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering recent geen contact meer gehad te hebben met uw oom en moeder. Voorts hebt u een paternale tante in Jalalabad, haar echtgenoot is marktkramer (CGVS, p. 10). U hebt tevens een maternale tante in Jalalabad wiens echtgenoot een kledingzaak heeft (CGVS, p. 10). U hebt bijgevolg een netwerk in Jalalabad werkzaam in dezelfde sector als u. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, deels met geld dat jullie hadden, deels met de opbrengst van de verkoop van uw winkel, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van u en uw netwerk (CGVS, p. 12). Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Dat u na opgegroeid te zijn in Pakistan vrij snel uw draai vond in Afghanistan getuigt verder van een goed aanpassingsvermogen aan veranderde leefomstandigheden (CGVS, p. 16). U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat veel mensen in het dorp informanten van de taliban zijn, dat ze het zouden te weten komen als u bij uw oom zou gaan wonen en het zouden doorgeven aan de taliban, waardoor uw oom ook problemen zou krijgen (CGVS, p. 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze

niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het CGVS herhaalt tevens dat u eerder nooit problemen gekend hebt met de taliban (CGVS, p. 13). Gevraagd of er behalve uw vrees voor de taliban nog redenen zijn waarom u niet in Jalalabad zou kunnen wonen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift wordt uiteengezet als volgt:

“Enig middel gebaseerd op de schending van artikel 48/3, 48/5, §4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.11.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u **gedood te worden door de taliban**. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.*

*Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de ontmoeting van u en uw vader met de taliban en de daaropvolgende gebeurtenissen een opvallende **tegenstrijdigheid** bevatten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u en uw vader een politieagent zagen voorbijlopen toen*

jullie onderweg waren naar de winkel en dat jullie vijf minuten later geweerschoten hoorden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat jullie een ranger zagen passeren in de tegenovergestelde richting (CGVS, p. 8, 13). U legde verder uit dat een ranger een patrouillevoertuig van het leger is (CGVS, p. 16). U bood geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid en zei slechts dat u bij het eerste interview bij de DVZ een ranger of een auto vernoemd had (CGVS, p. 17). Het hoeft geen betoog dat het verschil tussen een rennende politieagent en een rijdend legervoertuig aanzienlijk is; deze tegenstrijdigheid tast dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Voorts stelt het CGVS vast dat u **geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de moord op uw vader**, wat de geloofwaardigheid ervan aantast. U verklaarde nochtans dat de politie langs kwam en de gebeurtenissen onderzocht (CGVS, p. 9). Uw bewering dat de politie alles komt noteren maar geen documenten geeft is weinig overtuigend (CGVS, p. 9). Voorts weet u niet wat het resultaat van het onderzoek van de politie was en wat er verder gebeurd is met het onderzoek (CGVS, p. 9). Dat zulke incidenten meestal genegeerd worden omdat er grotere incidenten gebeuren en dat zelfs grotere incidenten niet onderzocht worden is een blote bewering die u niet staaft (CGVS, p. 9). Als de politie een onderzoek gestart heeft naar de moord van uw vader, zoals u verklaarde, kan verwacht worden dat u zich minstens geïnformeerd zou hebben over het verdere verloop van dit onderzoek.

Uw **verklaringen omtrent uw paternale tante in Jalalabad roepen verdere twijfels op omtrent het lot van uw vader**. Gevraagd of u ooit op bezoek ging bij deze tante, zei u “1 of 2 keer lang geleden, toen mijn vader nog leefde. Na de dood van mijn vader niet meer.” (CGVS, p. 10). Deze beschrijving is opmerkelijk, gezien u naar eigen zeggen reeds twee dagen na uw vaders moord Jalalabad en vervolgens uw land verlaten zou hebben (CGVS, p. 9). Uw verklaringen met betrekking tot uw bezoek aan uw tante doen het vermoeden rijzen dat uw vader niet op het door u beschreven moment kort voor uw vertrek het leven liet.

Uw **beperkte verklaringen over de dood van uw vader en de zoektocht van de taliban naar u** tasten verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Uw moeder vertelde u aan de telefoon dat uw vader vermoord was door de taliban omdat ze hem verdachten van spionage voor de inlichtingendiensten, voorts zei ze dat u ook gezocht werd door de taliban, zo verklaarde u (CGVS, p. 8). Gevraagd wat uw moeder nog verteld had over de dood van uw vader herhaalde u slechts wat u eerder al zei (CGVS, p. 8). U verklaarde niet te weten waar uw vader gedood is, u zei slechts vaagweg dat het “ergens buiten” was (CGVS, p. 8, 9). Gevraagd wat uw moeder nog vertelde over het feit dat de taliban naar uw huis waren gekomen, herhaalde u enkel nogmaals uw eerdere verklaringen, met name dat uw moeder zei dat de taliban uw vader vermoord hadden en ook naar u hadden gezocht (CGVS, p. 13). Toen u gevraagd werd of uw moeder nog meer verteld had, eventueel bij een later gesprek, zei u dat uw moeder later vertelde dat uw vader vermoord was omwille van zijn zogezegde werk voor de inlichtingendiensten (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u eerder dat uw moeder dit reeds bij het eerste telefoongesprek na de dood van uw vader vertelde (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, het CGVS acht het weinig aannemelijk dat uw moeder u slechts in dergelijke summiere bewoordingen zou verteld hebben over de dood van uw vader en de zoektocht van de taliban naar u bij u thuis.

Uw verklaring **waarom de taliban precies uw vader en u ervan verdachten informatie gegeven te hebben aan de overheid** is weinig overtuigend. Noch u, noch uw vader hadden voor dit incident ooit problemen gehad met de taliban, zo zei u (CGVS, p. 13). U verklaarde dat het vaak gebeurt dat de taliban mensen tegenhouden op willekeurige momenten en dat vermoedelijk alle andere mensen die diezelfde dag passeerden ook werden tegengehouden door de taliban (CGVS, p. 13). Bijgevolg was het evenzeer mogelijk dat andere voorbijgangers informatie over de taliban hadden doorgegeven aan de autoriteiten. Dat er 's ochtend vroeg niet zo veel mensen van het dorp op weg zijn, behalve diegenen die op de bazaar moeten zijn voor hun werk, en dat het gevecht slechts 10 tot 15 minuten na jullie passage gebeurde, verklaart niet afdoende waarom precies jullie gevisieerd werden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ook andere dorpingen op dat vroege uur diezelfde weg namen naar hun werk en dus de taliban moeten gepasseerd zijn die dag.

Het CGVS merkt voorts op dat uw **verklaringen met betrekking tot het recente gebrek aan contact met uw familie geenszins overtuigen**. Gevraagd naar uw contacten met uw familie sinds uw komst naar België zei u dat u contact had met uw maternale oom M.(...) en uw moeder toen u pas aangekomen was (CGVS, p. 2, 3, 9). U verklaarde dat u het papiertje met het gsm-nummer van uw oom kwijtraakte en daardoor recent geen contact meer had (CGVS, p. 3). U zou veel geprobeerd hebben om uw familie opnieuw te contacteren, maar u kon bij niemand of nergens terecht voor hulp, zo zei u (CGVS, p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw oom via Messenger een kopie van uw

taskara verstuurde naar een vriend van u, en dat u aldus op eenvoudige wijze het contact had kunnen herstellen met uw familie, hetzij door uw oom zelf via Messenger te contacteren, hetzij door hem te vragen zijn gsm-nummer te bezorgen aan uw vriend (CGVS, p. 2). Vreemd genoeg deed u dit niet, en u zou zelfs geen Facebookprofiel hebben ondanks het feit dat u wist dat uw oom er wel een heeft (CGVS, p. 3, 14, 15). Op de vraag waarom u niet het telefoonnummer van uw oom of moeder hebt gevraagd toen uw vriend via Messenger contact had met uw familie, antwoordde u slechts dat uw vriend niet zo vaak in het opvangcentrum verblijft, wat geenszins een afdoende verklaring is (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zelf geen Facebookprofiel maakte zodat u rechtstreeks met uw oom zou kunnen communiceren, zei u dat u geen sim-kaart en nummer hebt (CGVS, p. 15). Dit totale gebrek aan inspanning om het contact met uw familie te herstellen is geenszins aannemelijk en is totaal in tegenstrijd met uw bewering veel geprobeerd te hebben om uw familie te contacteren. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering enkel kort na uw aankomst in België contact gehad te hebben met uw familie. Het is overigens opvallend dat toen het CGVS u bevroeg over uw paspoort, u plots aangaf dat u mogelijk toch uw familie zou kunnen contacteren om het paspoort te bekomen (CGVS, p. 11). Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u effectief een foto van uw paspoort aan het CGVS. Dit alles sterkt slechts het vermoeden dat het contact met uw familie nooit verbroken is geweest. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u de Facebookprofielnaam van uw oom niet bezorgde aan het CGVS, ondanks uw belofte dit te doen (CGVS, p. 15). Dit doet het vermoeden rijzen dat u bepaalde informatie op het profiel van uw oom tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Noch uw taskara, noch uw paspoort, waarvan u overigens geen volledige kopie neerlegde, hebben bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Met betrekking tot uw paspoort stelt het CGVS bovendien vast dat uw naam op het paspoort Sh.(...) T.(...) is, nochtans verklaarde u S.(...) M.(...) te heten en nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 3). U verklaarde weliswaar tot de Tarakhelstam te behoren, maar dit vergoelijkt niet dat u nooit vermelding maakte van de naam op uw paspoort waarmee u officieel geregistreerd bent bij de autoriteiten van uw land (CGVS, p. 4). Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Alle door u neergelegde documenten zijn bovendien kopieën die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk een beperkte bewijswaarde hebben. Het contactnummer dat u neerlegde na het persoonlijk onderhoud (zie e-mail van uw sociaal assistent d.d. 16/07/2020) heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Het is overigens onduidelijk wiens nummer dit is en om welke redenen u dit neerlegde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.(...)".

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt nu melding van het feit dat hij constant met de taliban in contact kwam op hun checkpoints en meent dat het feit om onder de druk van de taliban te vallen op zich een risico vormt op vervolging en meer bepaald op rekrutering. De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder melding maakte van zijn vrees voor rekrutering door de taliban. Het louter verwijzen naar informatie van UNHCR waarin wordt vermeld dat mannen en kinderen in bepaalde omstandigheden een vrees voor vervolging kunnen hebben ingevolge hun rekrutering door de taliban, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker faalt hierin.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in zin van artikel 48/4, § 2, c) betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisceerd worden.

Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

In de meest recente *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, van juni 2019 waarnaar verzoeker verwijst, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: *"In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD."*).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De bij onderhavig verzoekschrift aangehaalde persartikelen en algemene informatie, over de veiligheidssituatie en de georganiseerde misdaad in de provincie Nangarhar, is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de Jalalabad is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal

eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat:

“U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en professionele ervaring over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zowel in Pakistan als in Afghanistan werkte u in jullie eigen winkel van verzorgingsproducten (CGVS, p. 4, 5, 6). Jullie winkel in Afghanistan draaide goed en jullie waren zelfs van plan mogelijk producten te importeren vanuit Pakistan (CGVS, p. 6, 11). U begaf zich een tot twee keer per maand naar Jalalabad om producten in te kopen voor uw winkel in Laghman en u bent aldus minstens enigszins vertrouwd met de stad. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving. Bovendien kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familieleden in de regio. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw maternale oom M.(...) sinds lang in Jalalabad woont, dat hij er werkt als huisbewaker van een rijke persoon en dat hij u reeds eerder ondersteuning en hulp gaf (CGVS, p. 7, 8). Zo logeerde u bij uw oom telkens wanneer u in de namiddag naar Jalalabad ging voor inkopen (CGVS, p. 7). Voorts regelde hij uw reis van Afghanistan naar Europa, begeleidde hij u van Jalalabad naar Kabul bij uw vertrek, verkocht hij uw winkel na uw vertrek en bezorgde hij u documenten (CGVS, p. 2, 8, 11). Bovendien geeft uw oom sinds uw vertrek uit Afghanistan onderdak aan uw moeder en uw jongere broers en zus (CGVS, p. 9). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering recent geen contact meer gehad te hebben met uw oom en moeder. Voorts hebt u een paternale tante in Jalalabad, haar echtgenoot is marktkramer (CGVS, p. 10). U hebt tevens een maternale tante in Jalalabad wiens echtgenoot een kledingzaak heeft (CGVS, p. 10). U hebt bijgevolg een netwerk in Jalalabad werkzaam in dezelfde sector als u. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, deels met geld dat jullie hadden, deels met de opbrengst van de verkoop van uw winkel, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van u en uw netwerk (CGVS, p. 12). Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Dat u na opgegroeid te zijn in Pakistan vrij snel uw draai vond in Afghanistan getuigt verder van een goed aanpassingsvermogen aan veranderde leefomstandigheden (CGVS, p. 16). U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat veel mensen in het dorp informanten van de taliban zijn, dat ze het zouden te weten komen als u bij uw oom zou gaan wonen en het zouden doorgeven aan de taliban, waardoor uw oom ook problemen zou krijgen (CGVS, p. 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het CGVS herhaalt tevens dat u eerder nooit problemen gekend hebt met de taliban (CGVS, p. 13). Gevraagd of er behalve uw vrees voor de taliban nog redenen zijn waarom u niet in Jalalabad zou kunnen wonen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 14).”

Daar waar verzoeker, verwijzend naar een rapport van F. Stahlmann, stelt dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, duidt de Raad erop dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen, zowel verzoeker als zijn advocaat nalaten om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het kader van huidig beroep geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd en ontvoerd worden omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Het volstaat niet om op zeer algemene wijze te verwijzen naar ontvoeringen van personen die uit het buitenland terugkeren naar Afghanistan, of de soms moeilijke en kwetsbare positie van dergelijke personen, maar men dient steeds zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst naar een studie van de universiteit van Oxford en gaat in op de problemen die terugkeerders met hun familie kennen, stellende dat veel asielzoekers een enorme schuld gegenereerd

hebben om hun reis naar Europa te kunnen betalen en na hun terugkeer gebonden blijven aan die schuld teneinde te betwisten dat de achtergebleven familie in Afghanistan effectieve steun kan bieden bij zijn terugkeer. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot loutere algemene beweringen met de verwijzing naar een algemene studie, zonder concreet aan te tonen op welke wijze dit voor verzoeker van toepassing zou kunnen zijn. Verzoeker maakte echter geen enkele melding van het feit dat hij voor zijn komst naar Europa schulden heeft gemaakt en hiervoor nog in het krijt staat bij zijn familie. Meer nog, verzoeker financierde zijn reis zelf met eigen geld en een gedeelte met de verkoop van zijn eigen winkel (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker werd overigens gevraagd of er behalve zijn vrees voor de taliban nog redenen zijn waarom hij niet in Jalalabad zou kunnen wonen, waarop hij ontkennend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er concrete indicaties zijn dat hij niet bij zijn netwerk in Jalalabad terecht zou kunnen.

In zoverre verzoeker opmerkt dat de socio-economische omstandigheden, zoals de humanitaire toestand met inbegrip van een groot aantal ontheemden, de slechte toestand van de gezondheidszorg, lage toegang tot opleiding in de regio relevant zijn en hij lijkt aan te sturen op het feit dat Jalalabad geen waardig en veilig vestigingsalternatief biedt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling.

In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF